

2 Δεκεμβρίου 2016

«Άξιοι και θαυματουργοί! Άγιος Νικόλαος και αγία Ανθή!» (Αναστασία Δ. Παπαμιχαήλ)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bit.ly/2f86GMR>]

Το ίδιο καλοκαίρι (Αύγουστος του 2016), και συγκεκριμένα περί τα τέλη του μηνός, μετά από ένα πολύ λυπηρό γεγονός, που μας συνέβη, με την γέννηση της μικρής μας ανιψιάς, θυγατέρας του πρώτου μου ξαδέλφου, όπου το μωρό μας γεννήθηκε άρρωστο με σπασμούς και οι γιατροί διέγνωσαν νοητική στέρηση, κινητικά προβλήματα κ.α. (αξίζει μάλιστα να σας πω ότι το και το πρώτο παιδί τους είναι διανοητικά καθυστερημένο από ένα σπάνιο γονίδιο, του οποίου φορείς είναι οι γονείς), η μητέρα μου, Αγγελική, πολύ στεναχωρημένη, πήγε να εναποθέσει τον πόνο στο τάφο του π. Νικολάου και της πρεσβυτέρας Ανθής. Ήταν ευκαιρία να προσευχηθεί και να τους παρακαλέσει να πρεσβεύσουν στον Κύριο για την ίαση της μικρής και επίσης με τις πρεσβείες τους, ως πολύτεκνοι γονείς, που υπήρξαν, να στηρίξουν τα εξαδέλφια μου, γιατί ο πόνος τους ήταν και παραμένει ακόμη πολύ μεγάλος.

Η κατάσταση της υγείας της μικρής ήταν πολύ σοβαρή. Γι' αυτό την αεροβάπτισαν δίνοντάς της το όνομα Ειρήνη-Εφραιμία. Μετά από θερμή προσευχή της μητέρας μου ακούσθηκε μέσα από την φωτογραφία του π. Νικολάου, ένα δυνατό «τσαφ», όπως ακριβώς κάνει το φλας της φωτογραφικής μηχανής. Ο ήχος συνοδευόταν από μία ουράνια λάμψη με δέσμη φωτός και ευθύς αμέσως η μορφή του π. Νικόλαου αλλοιώθηκε, εν προκειμένω εμφανίσθηκε «εν εταίρα μορφή», δηλ. με άκρως ασκητική παρουσία. Στην θέα αυτή η μητέρα μου κατελήφθη από μεγάλο φόβο και αυθόρμητα φώναξε: «Κύριε, ελέησον!». Ο παππούλης, δηλαδή ο π. Νικόλαος, έμεινε σε αυτή την αλλοιωμένη μορφή για αρκετή ώρα και η ίδια νόμιζε ότι κάτι έπαθε και δεν ήταν καλά, γιατί είναι γνωστό ότι το σώμα μας νιώθει μικρό στην θέα των πνευματικών καταστάσεων. Όσο κοιτούσε την μεταμορφωμένη φωτογραφία ευχαριστούσε τον π. Νικόλαο, ομολογώντας με φωνή που προερχόταν από τα μύχια της ψυχής της: «Είσαι πολύ μεγάλος άγιος, είσαι μεγάλος πατέρας». Έπειτα η φωτογραφία επανήλθε στη φυσιολογική της κατάσταση. Επέστρεψε σπίτι συγκλονισμένη και τηλεφώνησε στη διακριτική γερόντισσα Ακακία, της Μονής Αγίας Τριάδας Ν. Βουτσά Αττικής στην οποία περιέγραψε το θαυμαστό αυτό γεγονός. Η γερόντισσα, ακούγοντας αυτά, που είχαν συμβεί, δοξολογούσε το Κύριο, επιβεβαιώνοντας για τον π. Νικόλαο και την πρεσβυτέρα Ανθή: «Άξιοι, άξιοι, άξιοι και θαυματουργοί! Άγιος Νικόλαος και αγία Ανθή». Τέλος, είπε στην μητέρα μου ότι, αφού έγινε αυτό το σημείο, ως σημειοφόροι που είναι, θα εκπληρώσουν τα αιτήματά σας. Ο πατέρας Νικόλαος θα

βοηθήσει σε όλα. Η μικρή Ειρήνη-Εφραιμία έμεινε στην εντατική του Νοσοκομείου για πενήντα ημέρες με την υγεία της να σταθεροποιείται και να βαίνει καθημερινώς προς το καλύτερο. Τώρα την έχουν πάρει σπίτι, είναι ήδη τριών μηνών και οι γιατροί αισιοδοξούν με την εξέλιξη της υγείας της.

Σε συνέχεια του ανωτέρω γεγονότος θέλω να σας αναφέρω ότι στις 9-11-2016 ήρθαν τα συγκεκριμένα εξαδέλφια μου, Χρήστος και Παναγιώτα, στο σπίτι μαζί με τα δύο παιδιά τους, το Γιώργο-Θαδδαίο και την Ειρήνη-Εφραιμία, την οποία θα πήγαιναν μετά για ηλεκτροεγκεφαλογράφημα στο Καραμανδάνειο Νοσοκομείο Πατρών, για να δουν πώς εξελίσσεται η κατάσταση της υγείας της. Εγώ, καθώς κρατούσα τη μικρή στην αγκαλιά μου, είπα της μητέρας μου να σταυρώσει το κεφαλάκι της με λαδάκι από το καντήλι του π. Νικολάου και της πολύαθλης πρεσβυτέρας Ανθής, που είχα φέρει από το τάφο τους πριν δυό ημέρες. Η μητέρα μου, σταύρωσε την Ειρήνη-Εφραιμία, λέγοντας με συναίσθηση και βαθιά πίστη το: «Άξιοι, άξιοι, άξιοι και θαυματουργοί! Άγιος Νικόλαος και αγία Ανθή». Όταν ήταν η ώρα να αναχωρήσουν ήρθε η μητέρα της μικρής, για να την πάρει από την αγκαλιά μου, και τότε τρελάθηκε, γιατί το παιδί της μοσχοβολούσε και με ρωτούσε τι βάλαμε στη μικρή και αποπνέει την ευωδία του αγίου μύρου. Ρωτούσε ακόμη «Τι λαδάκι της βάλατε και μοσχοβολάει έτσι;». Εγώ απορώντας την ρώτησα: «Γιώτα, τι σου μυρίζει;». Μου απάντησε: «Το μωρό μου μοσχοβολάει!». Σε εμένα δεν μυρίζει τίποτα, καθώς επίσης και στην μητέρα μου και στον εξαδέλφο μου. Η Γιώτα μυρίζει και ξαναμυρίζει το παιδί της και δεν χόρταινε την ευωδία. Τότε της είπα: «Γιώτα είναι το λαδάκι του παππούλη Νικολάου και της παπαδιάς Ανθής, το οποίο, επειδή κάνει θαύματα μυρόβλησε, δηλ. μοσχοβόλησε επάνω στο κεφαλάκι του μωρού σου και σε σένα! Να είναι προς δόξα Θεού αυτό το έκτακτο γεγονός και κάποιο σημείο προς το καλό!».

(συνεχίζεται)